

Kus me, Annabel

Van dezelfde auteur:

De wilde bruid
De geur van de nacht
De mantel der liefde
Verleid door het maanlicht
De liefdesbrief
Haar Schotse hart

ELOISA JAMES

Kiss me, Annabel



the house of books

Oorspronkelijke titel

Kiss me, Annabel

Uitgave

Avon Books, an imprint of HarperCollinsPublishers, New York

Copyright © 2005 by Eloisa James

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2009 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Toby Visser

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagillustratie

Richard Newton via Agentur Schlück GmbH

Foto auteur

Mark Lupke

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2366 5

D/2009/8899/58

NUR 342

*Dit boek is voor Pam Spengler-Jaffee,
mijn geweldige pr-man bij HarperCollins.
Bedankt dat je eloisajames.com
een miljoen hits hebt gegeven...*

Deze Kus is voor jou!

I



Londen
April, 1817

Op de dag dat de Schot naar het bal van lady Feddrington kwam, besloot Annabels zuster hem haar deugdzaamheid te schenken, en Annabel besloot hem *niet* haar hand te geven als hij haar ten huwelijk zou vragen.

In geen van beide gevallen had de Schot te kennen gegeven een bijzondere belangstelling te hebben om dergelijke intieme activiteiten met een van de gezusters Essex te ondernemen, maar zijn deelneming werd als vanzelfsprekend beschouwd. Deze beide beslissingen werden natuurlijk genomen in de damessalon, waar tijdens een bal nou eenmaal alle belangrijke zaken worden besproken.

Het was in die tussenuren, wanneer de aanvankelijke opwindung wat is vervaagd en de vrouwen het ongemakkelijke gevoel hebben dat hun neus glimt en dat hun lippen bleek zijn. Annabel keek in de damessalon en zag dat de ruimte leeg was. Ze ging voor de grote toilettafel zitten, keek in de spiegel en deed een poging haar weerbarstige krullen vast te spelden zodat ze gedurende de rest van avond boven haar schouders zouden blijven. Haar zuster Imogen, lady Maitland, plofte naast haar neer.

‘Dit bal is niets meer dan een broedplaats voor parasieten,’ zei Imogen, terwijl ze fronsend naar haar spiegelbeeld keek. ‘Lord Beekman heeft me tweemaal ten dans gevraagd. Alsof ik ooit in overweging zou nemen met die dikke pad te dansen. Hij zou het lager moeten zoeken... misschien in de bijkeuken.’

Ze zag er fantastisch uit, een paar glanzende zwarte krullen vielen tot op haar schouders, en de rest was hoog op haar hoofd vastgespeld. Haar ogen vonkten van ongenoegen omdat ze te veel aandacht kreeg. Ze straalde de woede uit van een jonge Helena van Troje, die door de Grieken uit haar thuisland werd weggevoerd.

Het moest tamelijk ergerlijk zijn, dacht Annabel, om al die emoties nergens op te kunnen richten, behalve op onoplettende heren die niets beters te doen hadden dan je ten dans vragen. ‘Er bestaat natuurlijk een kans dat niemand de arme man heeft verteld dat lady Maitland zo’n voornaam persoon is.’ Ze zei het luchtig, aangezien de rouwperiode Imogen in een persoon had veranderd die geen van hen goed kende.

Imogen wierp haar een ongeduldige blik toe en tilde een van haar krullen over haar schouder zodat die verleidelijk op haar boezem rustte. ‘Wees niet zo’n kuiken, Annabel. Beekman heeft alleen belangstelling voor mijn fortuin, en verder niets.’

Annabel trok een wenkbrauw op in de richting van Imogens krappe keurslijfje. ‘Verder niets?’

Een oppervlakkige glimlach deed Imogens lippen krullen, een van de weinige die Annabel in de afgelopen maanden had gezien. Imogen had de vorige herfst haar echtgenoot verloren, en na haar eerste zes maanden van rouw had ze zich in Londen bij Annabel gevoegd voor het seizoen. Momenteel amuseerde ze zich door respectabele matrones van de ton te shockeren door te pronken met een kleerkast vol rouwkleren die in gewaagde stijlen waren gemaakt en weinig van haar figuur te raden overlieten.

‘Je kon de aandacht verwachten,’ stelde Annabel vast. ‘Uiteindelijk ben je er helemaal voor gekleed.’ Er klonk een beetje sarcasme door in haar stem.

‘Denk je dat ik nog een van die jurken moet kopen?’ vroeg Imogen, terwijl ze in de spiegel staarde. Ze haalde verleidelijk haar schouders op, zodat het keursje nog lager op haar borst kwam te zitten. Ze was in zwart satijn gekleed, een volmaakt respectabele stof voor een weduwe. Maar de modiste was zo zuinig met de stof omgesprongen dat het keursje niet meer inhield dan een paar reepjes stof die een slank silhouet omsloten en elke ronding be-

nadrukten. Het *pièce de résistance* was een rand van kleine witte veertjes rondom het keursje. De veertjes rustten tegen haar borsten, en maakten dat iedere man die ze zag alle voorzichtigheid overboord gooide.

‘Niemand heeft meer dan één jurk van die snit nodig,’ merkte Annabel op.

‘Madame Badeau heeft gedreigd er nog zo een te maken. Ze beweert dat ze er twee moet verkopen om haar ontwerp te rechtvaardigen. En ik zou niet graag een andere vrouw in ook zo’n jurk zien.’

‘Dat is belachelijk,’ zei Annabel. ‘Veel vrouwen hebben jurken van hetzelfde ontwerp. Niemand zal het opmerken.’

‘Iedereen merkt op wat ik draag,’ zei Imogen, en dat was natuurlijk maar al te waar.

‘Het is een verspilling om nog een jurk te bestellen die je vervolgens ongedragen in je kleerkast laat hangen.’

Imogen haalde haar schouders op. Haar echtgenoot was nageenog zonder een stuiver gestorven, maar toen was zijn moeder gaan kwijnen en binnen een maand na het overlijden van haar zoon gestorven. Lady Clarice had haar landgoed aan haar schoondochter nagelaten, waardoor Imogen een van de rijkste weduwen in Engeland was. ‘Dan zal ik de jurk voor jou laten maken. Je moet me beloven dat je hem alleen op het platteland zult dragen, waar niemand uit de hogere kringen je kan zien.’

‘Die jurk zal tot op mijn navel vallen als ik me vooroverbuig, wat nauwelijks gepast is voor een debutante.’

‘Je bent geen gewone debutante,’ hoorde Imogen. ‘Je bent ouder dan ik, en nota bene tweeëntwintig, zoals je heel goed weet.’

Annabel telde tot tien. Imogen had verdriet. Ze hoopte maar dat zij niet zo zou worden als ze verdriet had – zo verward. ‘Zullen we terugkeren naar lady Griselda?’ vroeg ze terwijl ze opstond en nog een laatste blik in de spiegel wierp.

Plotseling stond Imogen naast haar en glimlachte berouwvol. ‘Het spijt me dat ik zo vervelend ben. Je bent de mooiste vrouw op het bal, Annabel. Kijk naar ons samen! Jij straalt helemaal, en ik zie eruit als een oude kraai.’

Annabel moest grinniken. ‘Je bent geen kraai.’ Er was een ge-

lijkenis in hun gelaatstrekken; ze hadden beiden schuinstaande ogen en hoge jukbeenderen. Maar terwijl Imogens haar ravenzwart was, had Annabels haar de kleur van honing. En hoewel Imogens ogen vonkten, wist Annabel heel goed dat een smeltende uitnodiging erin haar grootste kracht was, iets dat mannen onweerstaanbaar leken te vinden.

Imogen trok nog een krul naar de ronding van haar borst. Het zag er nogal vreemd uit, maar Imogens opvliegendheid was niet iets om lichtvaardig te riskeren en dus hield Annabel haar mond.

‘Ik heb besloten een cicerone te nemen,’ zei Imogen plotseling. ‘Al is het alleen maar om Beekman op afstand te houden.’

‘Wat?’ vroeg Annabel. ‘Een wat?’

‘Een galant,’ antwoordde Imogen ongeduldig. ‘Een man om me te begeleiden.’

‘Denk je erover weer te trouwen?’ Annabel was oprecht verbaasd. Bij haar beste weten hilde Imogen nog elke nacht hete tranen vanwege de dood van haar man.

‘Nooit,’ zei Imogen. ‘Dat weet je. Maar ik ben ook niet van plan om dwazen zoals Beekman mijn plezier te laten bederven.’ Hun ogen ontmoetten elkaar in de spiegel. ‘Ik ga Mayne nemen. En ik heb het nu niet over een huwelijk.’

‘Mayne!’ Annabel snakte naar adem. ‘Dat kun je niet menen!’

‘Natuurlijk wel,’ zei Imogen, met een geamuseerde uitdrukking op haar gezicht. ‘Er is niets wat me ervan weerhoudt om alles te doen wat ik wil. En ik geloof dat ik de graaf van Mayne wil hebben.’

‘Hoe kun je zo’n idee zelfs maar overwegen? Hij heeft je eigen zuster laten zitten, praktisch voor het altaar!’

‘Wil je beweren dat Tess beter af zou zijn met Mayne dan met Felton? Ze adoreert haar echtgenoot,’ zei Imogen.

‘Natuurlijk niet, maar dat verandert niets aan het feit dat Mayne haar in de steek heeft gelaten!’

‘Dat ben ik heus niet vergeten.’

‘Maar in vredesnaam, waarom dan?’

Imogen wierp haar een boze blik toe. ‘Moet je dat nog vragen?’

‘Bestraffing,’ raadde Annabel. ‘Doe het niet, Imogen.’

‘Waarom niet?’ Imogen draaide zich een beetje zodat ze haar fi-

guur kon bekijken. Elke ronding was schitterend. En elke ronding was zichtbaar. 'Ik verveel me.'

Annabel zag een vlaag van wreedheid in de ogen van haar zuster en pakte haar arm. 'Doe het niet. Ik twijfel er niet aan dat je Mayne verliefd op je kan laten worden.'

Imogens tanden flitsten wit op toen ze glimlachte. 'Daar twijfel ik ook niet aan.'

'Maar je zou ook verliefd op hem kunnen worden.'

'Onmogelijk.'

Annabel geloofde ook niet echt dat Imogen ooit weer van iemand zou kunnen houden. Ze had zichzelf na de dood van haar man in een ijslaag gehuld, en het zou tijd kosten om die te laten smelten.

'Alsjeblieft,' zei ze. 'Doe het alsjeblieft niet, Imogen. Voor Mayne kan het me niets schelen, maar het zou niet goed voor jou zijn.'

'Aangezien jij nog steeds een maagd bent,' zei Imogen met haar nieuwe, bittere glimlach, 'heb je er geen idee van wat goed voor me zou zijn, althans met betrekking tot mannen. We kunnen deze discussie nog eens aangaan zodra je enige ervaring hebt in wat het voor een vrouw betekent.'

Imogen verlangde duidelijk naar een pittige woordenwisseling zoals ze vroeger als kind hadden. Maar toen Annabel haar mond opende om een bijtend antwoord te geven, ging de deur open, en hun chaperonne, lady Griselda Willoughby, zeilde het vertrek binnen. 'Lieverds!' tjipte ze. 'Ik heb jullie overal lopen zoeken! De hertog van Clarence is gearriveerd, en -'

Haar woorden stierven weg toen haar ogen van Annabels woedende gezicht naar Imogens vertrokken gezicht dwaalden. 'Aha,' zei ze, en ging zitten, waarna ze haar kostbare zijden sjaal rond haar schouders rechte trok, 'jullie zijn weer aan het kibbelen. Wat ben ik blij dat ik alleen een broer heb om me te plagen.'

'Je broer,' bitste Imogen, 'is nauwelijks iemand die je als familielid wilt hebben. In feite bespraken we net zijn vele deugden. Of liever gezegd het gebrek daaraan.'

'Ik twijfel er niet aan dat jullie beoordeling juist was,' zei Griselda sereen, 'maar het was een buitengewoon onaardige opmerking, liefje. Ik moet trouwens zeggen dat je neus wanneer je boos bent

nogal smalletjes wordt... Daar wil je misschien wel over nadenken.'

Imogens neusvleugels verbreedden zich tot het uiterste. 'Aangezien ik er niet aan twijfel dat jij me ook wilt berispen, kan ik je net zo goed vertellen dat ik van plan ben een cicerone te nemen!'

'Een uitstekende beslissing, liefje.' Griselda sloeg een kleine waaier open en wuifde hem traag voor haar gezicht. 'Ik vind mannen zo nuttig. In een jurk zo strak als die je nu aanhebt, bijvoorbeeld, kun je nauwelijks gemakkelijk lopen. Misschien lukt het je een bijzonder sterke man te vinden die je door heel Londen kan dragen.'

Annabel onderdrukte een glimlach.

'Je mag er grapjes over maken als je wilt,' siste Imogen tussen opeengeklemd tanden, 'maar laat me heel duidelijk zijn over mijn besluit. Ik heb besloten een minnaar te nemen, niet een verbeterd soort knecht. En je broer Mayne is mijn eerste kandidaat.'

'Aha,' zei Griselda. 'Nou, waarschijnlijk is het verstandig om te beginnen met iemand die heel ervaren is in dit soort situaties. Mayne heeft liever met getrouwde vrouwen te maken dan met weduwen; mijn broer heeft een talent om elke vrouw te vermijden die mogelijk beschikbaar is voor een huwelijk. Maar misschien kun jij hem op andere gedachten brengen.'

'Ik geloof dat ik dat kan,' stelde Imogen.

Griselda wapperde peinzend met haar waaier. 'Er ligt een interessante keus voor je. Als ik bijvoorbeeld een minnaar zou nemen, zou ik willen dat de affaire langer dan twee weken duurt. Mijn lieve broer heeft zeker vele lady's gehad op wie hij heeft geoefend, en toch zwermt hij onvermijdelijk binnen veertien dagen naar een andere vrouw. Bovendien zou ik het persoonlijk onaangenaam vinden om te worden vergeleken met de vele mooie vrouwen die voor mij waren geweest, maar ik ben gewoon kieskeurig.'

Annabel grinnikte. Griselda zag eruit als een volmaakt volgzaam, volmaakt vrouwelijke lady. En toch...

Imogen keek alsof ze nadacht. 'Prima!' zei ze ten slotte. 'Dan zal ik de graaf van Ardmore nemen. Aangezien hij net een week in Londen is, kan hij me onmogelijk met een ander vergelijken.'

Annabel knipperde met haar ogen. 'De Schotse graaf?'

'Die bedoel ik, ja.' Imogen pakte haar reticule en sjaal. 'Hij is

geen stuiver waard, maar zijn gezicht kan zijn fortuin zijn, in dit geval althans.’ Ze zag de frons op het voorhoofd van haar zuster. ‘O, wees niet zo’n benepen uilskuiken, Annabel. Geloof me, de graaf zal niet worden gekrenkt.’

‘Ik ben het met je eens,’ zei Griselda. ‘De man heeft een bijna tastbaar air van gevaar om zich heen. Hij zal niet worden gekrenkt, Imogen. Maar jij wel.’

‘Onzin,’ zei Imogen. ‘Je probeert me alleen maar mijn voorgenomen besluit uit mijn hoofd te praten. Ik ben niet bereid om de komende tien jaar in een hoekje met andere weduwen te zitten roddelen.’ Dat was een regelrechte belediging jegens Griselda, die haar echtgenoot jaren geleden had verloren, en nooit (voor zover Annabel wist) een gedachte aan een minnaar of een echtgenoot in overweging had genomen.

Griselda glimlachte liefjes, en zei: ‘Nee, ik kan zien dat jij een totaal ander soort vrouw bent, kindje.’

Annabel huiverde, maar Imogen merkte het niet. ‘Nu ik erover nadenk, geloof ik dat Ardmore alles bij elkaar een betere keus is dan Mayne. We zijn landgenoten, weet je.’

‘Eigenlijk lijkt me dat een reden om hem niet het hoofd op hol te brengen,’ hielp Annabel haar herinneren. ‘We weten toch hoe moeilijk het is om in een oud, bouwvallig huis in het noorden van het land te wonen zonder geld om het te onderhouden. De man is naar Londen gekomen om een rijke bruid te vinden, niet om een affaire met jou te beginnen.’

‘Je bent een sentimenteel mens,’ zei Imogen. ‘Ardmore kan voor zichzelf zorgen. Ik zal hem er zeker niet van weerhouden om een of andere dwaas juffertje het hof te maken, als hij dat wil. Maar als ik een *cavalier servente* heb, zullen de fortuinjagers me met rust laten. Ik zal hem alleen maar een poosje lenen. Jij bent toch niet van plan met hem te trouwen?’

‘De gedachte is nooit bij me opgekomen,’ antwoordde Annabel, niet geheel naar waarheid. De Schot was buitengewoon knap; een vrouw zou in haar graf moeten liggen om hem niet als gemaal in overweging te nemen. Maar Annabel wilde met een rijke man trouwen. En ze wilde in Engeland blijven. ‘Beschouw je hem als mogelijke echtgenoot?’

‘Absoluut niet. Hij is een sukkel zonder fortuin. Maar hij is aantrekkelijk, en hij kleedt zich zo eenvoudig dat hij bij mijn kleding past. Wie zou meer in een man kunnen wensen?’

‘Hij lijkt me niet een man om voor de gek te houden,’ zei Griselda, nu ernstig.

‘Als hij een rijke vrouw moet vinden, behoor je eerlijk te zijn,’ voegde Annabel eraan toe. ‘Anders denkt hij misschien dat je een huwelijk in overweging wilt nemen.’

‘Bah,’ zei Imogen. ‘De rol van bekrompen moralist past jullie geen van beiden. Doe niet zo vervelend.’ Na deze woorden zeilde ze weg en sloot de deur achter zich met iets meer kracht dan nodig was.

‘Hoewel het me moeite kost om het toe te geven,’ zei Griselda peinzend, ‘heb ik de situatie misschien niet goed aangepakt. Als je zuster vastbesloten is een schandaal te veroorzaken, had ze er beter aan gedaan zich tot Mayne te wenden. Op dit moment is het bijna een overgangsrute voor jonge vrouwen om een korte affaire met mijn broer te hebben, en dus zal er niet zo snel een schandaal oplaaien.’

‘Er is iets aan Ardmore waardoor ik me afvraag of ze hem wel zo gemakkelijk naar haar hand kan zetten als ze denkt,’ zei Annabel met een frons op haar voorhoofd.

‘Ik sluit me erbij aan,’ zei Griselda. ‘Ik heb geen woord met hem gewisseld, maar hij heeft weinig gemeen met de gemiddelde Engelse lord.’

Ardmore was een roodharige Schot, met een vierkante kaaklijn en brede schouders. Naar Annabels mening was hij niet te vergelijken met Griselda’s slanke broer.

‘Niemand schijnt veel over de man te weten,’ merkte Griselda op. ‘Lady Ogilby vertelde me dat ze van mrs. Mufford had gehoord dat hij zo arm is als een kerkrat, en speciaal naar Londen is gekomen om een bruid met een bruidsschat te vinden.’

‘Maar heeft mrs. Mufford niet het gerucht verspreid over Clementina Lyffe die met een bediende is weggelopen?’

‘Klopt,’ beaamde Griselda. ‘En toch is Clementina gelukkig getrouwd met haar burggraaf en vertoont geen neiging of wat dan ook om met iemand van de huishoudelijke staf te vrijen. Lady

Blechschildt kan een fortuinjager meestal op een kilometer afstand ruiken, en er was gisteravond tijdens haar soiree geen teken van Ardmore, wat suggereert dat hij niet was uitgenodigd. Ik moet haar vragen of ze bruikbare informatie heeft.'

'Zijn afwezigheid tijdens die speciale gebeurtenis kan erop duiden dat hij een afkeer heeft van verveling,' merkte Annabel op.

'Foei!' zei Griselda, terwijl ze in de lach schoot. 'Je weet dat lady Blechschildt een heel goede kennis van me is. Ik moet zeggen dat het voor daar ongebruikelijk is om zo geheimzinnig over de man te doen; als hij van Engelse afkomst was, zouden we alles over hem weten, van zijn geboortegewicht tot zijn jaarlijkse inkomen. Heb je hem ooit ontmoet toen je in Schotland woonde?'

'Nooit. Maar mrs. Muffords speculatie over zijn reden om naar Londen te komen is waarschijnlijk waar.' Vele Schotse edellieden hingen rond in haar vaders stallen, en ze waren allemaal net zo platzak als haar eigen vader, die ook een burggraaf was. In feite was het voor hen praktisch een vereiste. Iemand bleef of arm, of trouwde met een rijke Engelsman – zoals Imogen had gedaan, zoals Tess had gedaan, en zoals ze zelf zou doen.

'Ardmore ziet er niet uit als iemand die zich door je zuster voor de gek zal laten houden,' zei Griselda.

Annabel hoopte dat ze gelijk had. Er was een kwetsbaarheid achter Imogens kunstige vertoon van haar boezem die weinig met verlangen te maken had.

Griselda stond op. 'Imogen moet haar eigen weg door haar verdriet zoeken,' zei ze. 'Er zijn vrouwen die er een zware tijd door hebben, en ik ben bang dat zij een van hen is.'

Hun oudste zuster, Tess, bleef zeggen dat Imogen haar eigen leven moest leiden. En dat vond Annabel ook.

Even speelde er een glimlach rond haar lippen. De enige bruidschat die ze had was een paard, dus de Schot en zij waren wat geld betrof werkelijk twee gelijken.

2



Lady Feddrington was gegrepen door een hartstochtelijke passie voor alle Egyptische dingen, en aangezien ze de middelen had om aan elke gril toe te geven, vertoonde haar balzaal veel overeenkomsten met een warenhuis van plundersaars van graf-tomben. Aan weerskanten van de grote deuren stonden enorme beelden van een soort hondmensen. Waarschijnlijk hadden ze oorspronkelijk bij de deuren van een Egyptische tempel gestaan.

‘Aanvankelijk wist ik niet of ik ze wel mooi vond. Hun gezichts-uitdrukking is niet... vriendelijk,’ had lady Feddrington tegen Annabel gezegd. ‘Maar nu heb ik ze Humpty en Dumpty genoemd. Ik zie ze eigenlijk als hogere bedienden – zo stilletjes, en je ziet in een enkele oogopslag dat ze niet overmatig zullen drinken.’ Ze had erbij gegiecheld; lady Feddrington was een nogal dwaze vrouw.

Maar Annabel moest toegeven dat Humpty en Dumpty er van een afstandje fantastisch uitzagen. Ze staarden neer op de dansende mensen met een uitdrukking in hun ogen die het idee dat ze bedienden waren, belachelijk maakte.

Ze trok een dunne gazen sjaal rond haar schouders. Hij was bleekgoud van kleur en paste bij haar jurk die geborduurd was met een krullend patroon van varens. Goud op goud, en elke stui-ver waard. Ze keek weer naar de indrukwekkende Egyptische beelden. Ze zouden toch zeker in een museum moeten staan? Ze maakten dat de menigte om hen heen losbandig leek.

‘Anubis, de god van de doden,’ zei een lage stem. ‘Niet de meest gunstige toezichthouder voor een gelegenheid als deze.’

Zelfs nadat ze hem slechts een ogenblik had ontmoet, herkende ze Ardmores stem. Nou, waarom niet? Ze was opgegroeid met die zachte Schotse tongval om zich heen, hoewel haar vader had bedreigd haar en haar zusters te verstoten als ze het gebruikten. ‘Ze zien eruit als goden,’ zei ze. ‘Heb je door Egypte gereisd, my lord?’

‘Helaas niet.’

Ze had het niet eens hoeven vragen. Zij, als geen ander, kende het leven van een verarmde Schotse edelman maar al te goed. Het betekende uren doorbrengen met proberen aan de kost te komen via pachters, geteisterd door koude en honger, en geen plezierige tripjes over de Nijl.

Hij schoof een hand onder haar arm. ‘Mag ik je ten dans vragen, of moet ik dat genoeg aan je chaperonne verzoeken?’

Ze glimlachte naar hem op, een van haar zeldzame glimlachjes die niet bedoeld waren om te verleiden, maar alleen kameraadschap uitdrukte. ‘Dat is geen van beide nodig,’ zei ze opgewekt. ‘Ik weet zeker dat je iemand kunt vinden die geschikter is om mee te dansen.’

Hij knipperde met zijn ogen, en zag er eerder uit als een stoere landarbeider dan een graaf. Ze had nogal veel graven leren kennen – ja, en ook hertogen en lords. Hun chaperonne, lady Griselda, beschouwde het als haar plicht om elke man met een titel binnen gezichtsafstand aan te wijzen. Mayne, Griselda’s broer, was een Engelse lord: sluw en een beetje gevaarlijk, met slanke vingers en uitstekende manieren. Zijn haar viel in geordende golven, het glansde in het licht, en daarbij rook hij net zo lekker als zij.

Maar deze Schotse graaf was een heel ander verhaal. Zijn roodbruine haar viel in dikke, warrige krullen tot in zijn nek. Zijn ogen waren helder groen met lange wimpers, en hij had een air van de typische buitenman om zich heen, waardoor hij een soort rauwe sensualiteit uitstraalde. Terwijl Mayne fluweel en zijde droeg, was Ardmore in een gewoon zwart pak gekleed. Zwart, met een vleugje wit bij de hals. Geen wonder dat Imogen dacht dat hij goed bij haar rouwkleiding zou passen.

‘Waarom wijs je me af?’ vroeg hij, en klonk verbaasd.

‘Omdat ik ben opgegroeid met jongens zoals jij,’ zei ze, waarbij ze een spoortje Schots accent liet doorschemeren. Jongen was

niet het juiste woord, niet voor deze grote noordeling die duidelijk een man was, maar het drukte beter uit wat ze voelde. Hij zou een vriend kunnen zijn, maar nooit een aanbidder. Hoewel ze hem moeilijk zou kunnen uitleggen dat ze van plan was met een rijke man te trouwen.

‘Dus je hebt gezworen niet te dansen met iemand uit je thuisland?’ vroeg hij.

‘Zoiets, ja,’ antwoordde ze. ‘Maar ik kan je wel voorstellen aan een geschikte lady, als je wilt.’ Ze kende nogal wat debutantes die een meer dan aanzienlijke bruidsschat zouden inbrengen.

‘Betekent dat ook dat je een huwelijk met mij zou afwijzen?’ vroeg hij, terwijl er een glimlachje rond zijn mond speelde. ‘Ik zou je maar al te graag om je hand vragen, als dat betekende dat we samen zouden kunnen dansen.’

Ze giechelde om zijn dwaasheid. ‘Je zult nooit een bruid vinden als je het op deze manier blijft aanpakken. Je moet je jacht op een vrouw veel serieuzer nemen.’

‘Ik neem het serieus.’ Hij leunde tegen de muur en keek haar zo doordringend aan dat ze haar huid voelde tintelen. ‘Zou je met me willen trouwen ook al wil je niet met me dansen?’

Je moest hem wel aardig vinden. Zijn ogen waren zo groen als de oceaan. ‘Ik wil beslist niet met je trouwen,’ zei ze.

‘O,’ zei hij, en klonk niet zo heel erg teleurgesteld.

‘Je kunt niet een vrouw ten huwelijk vragen als je haar maar nauwelijks kent,’ voegde ze eraan toe.

Hij scheen niet te beseffen dat het niet zo heel beleefd was om in aanwezigheid van een lady tegen de muur te leunen, noch om haar zo loom bewonderend aan te kijken. Annabel voelde een flits van sympathie. Hij zou nooit in staat zijn zo snel een rijke bruid aan de haak te slaan! Ze zou hem moeten helpen, al was het alleen maar omdat hij een landgenoot was.

‘Waarom niet?’ vroeg hij. ‘Verenigbaarheid is niet iets dat je pas na vijf ontmoetingen ontdekt. Bij de eerste keer moet je al een grond vermoeden hebben.’

‘Daar gaat het nou juist om; je weet niets van me!’

‘Toch wel,’ zei hij prompt. ‘Om te beginnen ben je van Schotse afkomst. Ten tweede ben je Schots, en ten derde—’

‘Laat me raden,’ zei ze.

‘Ben je mooi,’ vulde hij zijn zin aan terwijl er een vluchtige glimlach over zijn gezicht flitste.

Hij had zijn armen voor zijn borst gekruist en glimlachte als een enorme reus op haar neer.

‘Hoewel ik je bedank voor het compliment, vraag ik me toch af waarom je in vredesnaam naar Londen bent gekomen om een bruid te vinden, gezien je eerste twee vereisten.’

‘Ik ben gekomen omdat me was gezegd dat te doen,’ antwoordde hij.

Annabel had geen verdere informatie meer nodig. Iedereen wist dat er in Londen rijke bruiden te vinden waren, en de arme in Schotland. De man hoopte dat haar mooie kleren betekenden dat ze een bruidsschat had die daarmee overeenkwam.

‘Je oordeelt naar uiterlijkheden,’ zei ze. ‘Mijn enige bruidsschat is een paard, hoewel ik, zoals ik al heb gezegd, je heel graag aan enkele geschikte jonge lady’s zou willen voorstellen.’

Hij opende zijn mond, maar op dat moment verscheen Imogen naast haar schouder. ‘Lieverd,’ zei ze tegen Annabel, ‘ik heb je overal lopen zoeken!’ Zonder te pauzeren wendde ze zich tot de graaf. ‘Lord Ardmore,’ spinde ze, ‘ik ben lady Maitland. Wat een genoegen je te ontmoeten.’

Annabel keek toe terwijl de graaf zich over haar zusters hand boog. Imogen zag er net zo mooi uit als een of andere wraakgoddin. Ze schonk Ardmore een blik die geen enkele man, vooral een man die oog in oog stond met een rijke jonge weduwe met een bruidsschat, zou kunnen weerstaan. In feite had het veel weg van Annabels eigen ‘kom hierheen’-blikken.

‘Ik heb een onverdraaglijk verlangen om te dansen,’ zei Imogen. ‘Wil je me dat plezier doen, lord Ardmore?’

Onverdraaglijk? dacht Annabel. Maar Ardmore lachte niet; hij kuste nogmaals Imogens hand. Annabel gaf het op. De man zou zijn eigen weg uit Imogens net moeten zoeken. Imogen was altijd zo geweest: zodra ze haar besluit had genomen, was er geen houden meer aan. ‘Ik ga terug naar mijn chaperonne,’ kondigde Annabel aan. Ze maakte een lichte buiging. ‘Lord Ardmore, het was me een genoegen.’

Lady Griselda hield hof in een hoek van het vertrek, hun voogd zat naast haar met een drankje in zijn hand. Niet dat daar iets ongewoons aan was; de hertog van Holbrook had altijd een drankje in zijn hand. Hij stond op om Annabel te begroeten toen hij haar door de menigte zag naderen.

Nu ze een aantal Engelse edellieden had leren kennen, verbaasde ze zich er steeds meer over dat Rafe zo onhertogelijk was. Om te beginnen weigerde hij zich naar zijn titel te gedragen. Verder was hij veel minder opgesmukt en goed gekleed dan je zou kunnen verwachten. Zijn bediende was er weliswaar in geslaagd hem voor deze avond in een nette blauwe mantel te kleden, maar als hij thuis was droeg hij een gemakkelijke spanbroek en een versleten wit hemd.

‘Griselda maakt me gek,’ zei hij zonder formaliteiten. ‘En als het haar niet helemaal lukt, zal Imogen het afmaken. Waar is ze voor de duivel mee bezig? Dansen met die Schotse kerel? Ik ken die man niet eens.’

‘Ze heeft besloten dat ze een cicerone wil,’ bracht Annabel hem op de hoogte.

‘Wat een volslagen onzin,’ mompelde Rafe, en hij kamde met een hand door zijn haar dat al in de war zat. ‘Ik kan haar begeleiden wanneer ze ergens naartoe moet.’

‘Ze wordt achtervolgd door fortuinjagers.’

‘Wel allemachtig, waarom kiest ze er dan voor om met die doodarme Schot te dansen?’ blafte Rafe, terwijl hij om zich heen keek.

‘Misschien wil ze hem niet verder leren kennen,’ zei Annabel. Ondertussen probeerde ze ergens een glimp van lord Rosseter op te vangen. Op dit moment was Rosseter haar eerste keus voor een echtgenoot.

‘Ze zet zichzelf voor gek,’ zei Rafe.

Om een of andere reden dreven Imogens capriolen Rafe altijd tot het uiterste, vooral nadat ze naar Londen was teruggekeerd en een bestelling had gedaan voor twee jurken die haar pasten als een tweede huid. Maar hij kon zoveel tekeergaan en razen als hij wilde. Het enige wat ze deed was hem zelfgenoegzaam aankijken en zeggen dat weduwen zich precies zo konden kleden als ze wensten.

‘Zo erg is het nou ook weer niet,’ zei Annabel afwezig, terwijl ze nog steeds naar Rosseter zocht.

Ze ving lady Griselda’s blik, die riep: ‘Annabel! Kom even hier.’

Hun chaperonne was heel anders dan de zure oude dames die over het algemeen dat etiket hadden verdiend; ze was net zo aantrekkelijk als de schandelijke, voor het altaar vluchtende graaf van Mayne. Het sprak vanzelf dat niemand Griselda het gedrag van haar broer verweet; ze was verpletterd geweest toen Mayne ongeveer vijf minuten voordat hij met Tess zou trouwen uit Rafes huis was weggerend.

‘Waarover gaat Rafe nu weer tekeer?’ informeerde Griselda, zonder oprechte bezorgdheid in haar stem. ‘Zijn gezicht is purper aangelopen.’

‘Rafe is bang dat Imogen zichzelf te kijk zet,’ vertelde Annabel haar.

‘Nu al? Ze is een vrouw van haar woord.’

Annabel knikte naar rechts. Er werd een wals gespeeld, en de graaf van Ardmore hield Imogen veel te dicht tegen zich aan. Of misschien, dacht Annabel, hield Imogen hem zo stevig vast. Wat de drijfveer ook was, Imogen zwaaide in zijn armen alsof ze in de greep van een roekeloze hartstocht waren.

‘Lieve help,’ zei Griselda, terwijl ze met haar waaier wapperde. ‘Ze vormen nogal een paar, nietwaar? Al dat zwart tegen zwart... Imogen had het esthetisch correct gezien om Ardmore als partner te kiezen.’

‘Er zal niets uit voortkomen,’ verzekerde Annabel haar. ‘Imogen was gewoon aan het snoeven. Ik weet het zeker.’ Maar de woorden stierven in haar mond toen Imogen een arm rond de nek van de graaf sloeg en op een buitengewoon intieme manier zijn nekhaar begon te strelen.

‘Ze wil een schandaal veroorzaken,’ zei Griselda terloops. ‘De arme schat. Sommige weduwen hebben het zo vreselijk moeilijk.’

Ze deed het voorkomen alsof Imogen een ernstige kou had gehad.

‘Heb jij het moeilijk gehad?’ vroeg Annabel.

‘Gelukkig niet,’ zei Griselda met een lichte huivering. ‘Maar ik geloof dat Imogens gevoelens voor lord Maitland veel dieper wa-

ren dan de mijne voor die lieve Willoughby. Hoewel ik natuurlijk alle gepaste gevoelens voor mijn echtgenoot koesterde,' voegde ze eraan toe.

Imogen keek glimlachend op naar Ardmores, haar ogen halfgesloten alsof... nou. Annabel keek weg.

Wat Imogen wilde, kreeg ze ook. Ze had jaren van Draven Maitland gehouden, ongeacht het feit dat hij verloofd was met een andere vrouw. Zodra Imogen een kans had gezien, had ze op een of andere manier haar enkel verstuikt, en wel zodanig dat ze in het huis van Maitland had moeten herstellen. Die verstuiking was opmerkelijk vruchtbaar gebleken. Voordat Annabel het wist, was haar zuster er met Draven Maitland vandoor gegaan. En feitelijk, gezien Imogens wilskracht, dacht Annabel dat Ardmores zijn bruid in het volgende seizoen zou moeten vinden en voor zich winnen.

'Heb je lord Rosseter gezien?' vroeg ze aan Griselda.

Maar Griselda was betoverd – zoals ongetwijfeld de meeste fatsoenlijke vrouwen in het vertrek – door Imogens gedrag op de dansvloer. 'Imogen is niet mijn zaak,' zei ze tegen zichzelf, en wapperde als een gek met haar waaier.

Annabel keek om naar haar zuster. Imogen had haar bedoelingen om een schandelijke affaire aan te gaan niet duidelijker kunnen maken. Ze klemde zich aan Ardmores vast alsof hij in een klimopstruik was veranderd.

'O hemeltje,' kreunde Griselda. Nu streelde Imogen Ardmores nek alsof ze van plan was zijn hoofd tegen het hare te trekken.

Annabels oudste zuster, Tess, plofte op een stoel naast hen. 'Kan iemand me alsjeblieft uitleggen waarom Imogen zich zo wel lustig gedraagt?'

'Waar ben je de hele avond geweest?' vroeg Annabel, in plaats van haar vraag te beantwoorden. 'Ik dacht dat ik eerder een glimp van jou en Felton opving, maar daarna kon ik je nergens meer vinden.'

Tess negeerde haar vraag. 'Ze verwoest haar reputatie met dit gedrag! Mensen zullen denken dat ze Ardmores maîtresse is.'

'En dan zullen ze het bij het rechte eind hebben,' stelde Griselda kalm vast. 'Hoe is het, liefje? Je ziet er welvarend uit.'

Maar Tess staarde Griselda verbouwereerd aan. ‘Heeft Imogen een minnaar genomen? Ik weet dat ze het moeilijk heeft, maar –’
‘Ze noemt het een cicerone nemen,’ merkte Annabel op.

Op de dansvloer danste Imogen dij aan dij met de Schot. Haar hoofd was achteroverbogen in een houding van sensuele overgave.

‘We moeten iets doen,’ zei Tess grimmig. ‘Het is een ding om een cicerone te nemen, als dat is wat ze wil. Maar ze zal een enorm schandaal veroorzaken met als gevolg dat ze niet meer voor feestjes wordt uitgenodigd.’

‘O, wat dat betreft is ze al lang geleden te ver gegaan,’ zei Griselda, een beetje te opgewekt naar Annabels zin. ‘Vergeet niet dat ze er met haar eerste echtgenoot vandoor is gegaan. En na deze vertoning... Nou, voor de grote bals zal ze natuurlijk nog wel worden uitgenodigd.’

Maar Tess had haar jongere zusters grootgebracht vanaf het moment dat hun moeder was gestorven, en ze was niet van plan zich zo gemakkelijk te onderwerpen aan Imogens grillen. ‘Dat zal niet genoeg zijn,’ zei ze. ‘Ik zal haar gewoon duidelijk maken dat –’

Annabel schudde haar hoofd. ‘Jij bent niet degene die haar advies moet geven. Jullie hebben net een kwestie van twee weken geleden bijgelegd.’ Tess keek opstandig, dus voegde Annabel eraan toe: ‘Je moet het niet doen, tenzij je weer ruzie met Imogen wilt krijgen.’

‘Het is allemaal zo belachelijk,’ mompelde Tess. ‘We hebben nooit echt ruzie gemaakt.’ Op dat moment doemde Lucius Felton op. Hij drukte een kus op de kruin van zijn vrouw, en knipoogde naar Annabel.

‘Nog even, en ik zal een reden hebben om niet meer tegen je te praten.’ Annabel glimlachte naar hem op. ‘Al deze echtelijke genegenheid is een beetje moeilijk te verteren.’

‘Imogen heeft heel vriendelijk haar verontschuldigen aangeboden,’ ging Tess onverstoorbaar verder. ‘Maar ik denk nog steeds dat haar gedrag buitengewoon ongerechtvaardigd was.’

‘Je man–’ begon Annabel.

‘Is niet dood,’ vulde Tess haar zin aan. ‘Maar dat betekent toch niet dat ik moet toestaan dat mijn zuster haar reputatie verwoest zonder er een woord van te zeggen?’

Maar Annabel had ineens met Imogen te doen terwijl ze zag dat Lucius de hand van Tess naar zijn lippen hief voordat hij wegliep om een glas champagne voor haar te halen.

‘Denk je dat Ardmore weet dat Imogen nog maar net weduwe is geworden?’ vroeg Tess. ‘Misschien zou je een beroep op zijn betere zelf kunnen doen. Stond je niet net met hem te praten?’

‘Hij heeft er geen idee van dat Imogen mijn zuster is,’ mompelde Annabel. ‘Ik zou het kunnen proberen.’

‘Het zou geen enkele zin hebben,’ merkte Griselda op. ‘Imogen heeft eerder deze avond heel duidelijk gemaakt dat ze van plan is een schandaal te veroorzaken. Als het niet met deze man is, dan zal het met mijn lieve broer zijn. En eerlijk gezegd, als dit de manier is waarop ze zich wenst te gedragen, ben ik blij dat ze Mayne niet heeft gekozen. Mijn broer mag dan met de meesten van de beschikbare vrouwen in de ton hebben geslapen, maar hij heeft er nog nooit zo’n openlijke vertoning van gemaakt. Laat staan dat hij op dat gebied een schandaal heeft veroorzaakt.’

Tess vernauwde haar ogen tot spleetjes. ‘Dacht ze erover om Mayne als minnaar te nemen?’

‘Ja, Mayne,’ bevestigde Annabel. ‘Ik geloof dat ze het krankzinnige idee had hem te straffen voor het feit dat hij jou voor het altaar heeft laten zitten.’

‘Dat is dwaas,’ zei Tess. ‘Mayne straft zichzelf al genoeg.’ Ze wendde zich tot Griselda. ‘Is hij vanavond gekomen?’

‘Natuurlijk,’ zei Griselda verbaasd. ‘Ik zag hem net nog in de speelkamer. Maar –’

Tess was al weg. Ze begaf zich als een pijl uit een boog naar het vertrek waar de mannen rond hun kaarten zaten, in de hoop dat hun vrouwen hen niet naar de dansvloer in de balzaal zouden slepen.

‘Ik wilde zeggen,’ vervolgde Griselda, ‘dat ik geloof dat hij van plan was op te stappen om naar zijn club te gaan. Ik heb nauwelijks een kans om mijn eigen broer te spreken nu hij zich niet meer met amourettes bezighoudt. Hij zal niet langer dan een halfuur op een bal blijven.’

Annabel keek om naar Imogen. Zou er nooit een einde aan deze wals komen?

Maar op dat moment baande Rafe zich een weg naar de dansvloer. Voordat Annabel kon ademhalen, maakte de roodharige Schot een buiging en Rafe trok Imogen bij hem vandaan.

Imogen was net zo verbaasd als Annabel. Het ene moment zweefde ze met Ardmore door de balzaal, en genoot ze van elke afkeurende blik die op haar gericht was, en het volgende moment werd ze door haar voogd uit zijn armen gerukt. ‘En waar denk je dat je mee bezig bent?’ vroeg ze, terwijl ze haar lichaam zo ver mogelijk bij Rafe vandaan hield.

‘Je goede naam redden,’ siste hij terug. ‘Heb je er enig idee van hoe je jezelf te schande zet?’ Rafes haar stond rechtovereind, en zijn normaal gesproken bruine ogen waren zwart van woede.

Imogen trok haar wenkbrauwen op. ‘Wil je me even helpen herinneren wat je gezag over mij inhoudt?’

‘Wat bedoel je?’ Hij trok haar met een bruuske beweging de dansvloer af.

‘Welk recht heb je om vragen te stellen over ook maar het kleinste aspect van mijn gedrag? Vanaf het moment dat ik met Draven trouwde, viel ik niet meer onder jouw verantwoordelijkheid.’

‘Ik wilde dat het waar was. Zoals ik je heb gezegd toen je met dat belachelijke idee kwam om een huis te huren, beschouw ik mezelf nog steeds als je voogd, en daar zul je mee moeten leven tot je weer trouwt. Of oud genoeg bent geworden om op jezelf te passen. Een van de twee.’

Ze glimlachte naar hem, een beweging van haar lippen die in tegenspraak was met de woede die ze voelde. ‘Het zal je misschien verbazen, maar ik ben het niet eens met je oordeel over mijn situatie. Ik ben nog steeds van plan in de nabije toekomst mijn eigen huishouding op te zetten.’

‘Over mijn lijk!’ blafte Rafe.

Imogen staaarde hem aan.

‘Ik weet niet wat voor spelletje je met Ardmore speelt, maar je verwoest je reputatie voor niets. De man is op zoek naar een bruid, niet naar een flirtpartijtje met een dwaze weduwe die geen plannen heeft om te trouwen.’

Plotseling had hij met haar te doen, en zijn woede ebde weg. Maar het laatste wat Imogen wilde was medelijden van haar dron-

ken sukkel van een voogd. ‘Voor niets?’ zei ze tartend. ‘Je moet wel blind zijn. Ardmores schouderaars, zijn ogen, zijn mond...’ Ze huiverde even van verrukking.

Maar dat veranderde in iets heel anders toen ze beseftte dat hij haar met zijn handen op haar schouders heen en weer schudde. Alsof ze een kind was dat midden in een woedeaanval een standje kreeg. ‘Hoe durf je!’ Ze snakte naar adem, en voelde de spelden uit haar haren zakken.

‘Je mag van geluk spreken dat ik je hier niet wegsleep en je in je kamers opsluit,’ beet hij haar toe. ‘Je verdient het.’

‘Omdat ik een man aantrekkelijk vind?’

‘Nee! Omdat je een leugenaar bent. Je hebt gezegd dat je van Maitland hield.’

Ze knipperde met haar ogen. ‘Waag het niet te zeggen dat ik niet van hem hield.’

‘Het is een fraaie manier die je hebt gekozen om zijn nagedachtenis te eren,’ zei Rafe vlak. Hij had haar schouders losgelaten.

Een golf van schaamte sloeg door haar heen. ‘Je hebt geen idee –’

‘Nee, dat klopt. En ik wil het ook niet weten. Als ik ooit een weduwe achterlaat, hoop ik dat ze niet op jouw manier rouwt.’

Imogen haalde diep adem. Gelukkig waren ze aan het eind van het vertrek want ze voelde de tranen opkomen. Zonder een woord te zeggen draaide ze zich om en liep door de deur. Rafe kwam achter haar aan, maar ze negeerde hem, en begaf zich blindelings naar de voordeur.

Aan de andere kant van het vertrek slaakte Annabel een zucht. Haar kleine zusje was altijd veel te hartstochtelijk geweest, en jammer genoeg had Rafe, de goedge Rafe die iedereen aardig vond, bijna vanaf het begin een heftige afkeer in Imogen opgeroepen. Toen de twee het vertrek verlieten, bereikte de storm van roddelende stemmen een hoogtepunt, als kippen die een vos in de buurt van hun ren ontwaren.

‘Als Rafe zou willen dat ze met de Schot trouwt,’ merkte Griselda op, ‘dan had hij niet meer kunnen doen om haar ertoe te dwingen.’

‘Ze zal niet met Ardmores trouwen,’ zei Annabel.

‘Ze heeft misschien geen keus,’ zei Griselda somber. ‘Nadat

Rafe zo'n vaderlijke vertoning ten beste heeft gegeven, zal Ardmore vermoedelijk raden dat Rafe, om een schandaal te voorkomen, een huwelijk zal forceren, en hij zou haar landgoed goed kunnen gebruiken, als de verhalen waar zijn.'

'Ze zal niet met hem trouwen,' herhaalde Annabel. 'Heb je Rosseter vanavond gezien?'

Griselda's ogen klaarden op. 'Ah. Al dat land in Kent en geen schoonmoeder. Ik keur het goed, liefje.' Griselda kwam altijd recht voor haar mening uit.

'Hij is een aardige man,' hielp Annabel haar herinneren.

Haar chaperonne wuifde met haar hand. 'Als je gelooft dat zwijgen goud is.'

Annabel verschikte de sjaal rond haar schouders. 'Ik zie niets verkeerd in zijn gebrek aan spraakzaamheid. Ik kan voor ons beiden praten, als dat nodig mocht zijn.'

'Hij danst met de sproetige dochter van mrs. Fulgens,' zei Griselda. 'Maar wees niet bang. Rosseter is geen man die onvolmaaktheden over het hoofd ziet, toch?'

Annabel keek in de richting van Griselda's hoofdknik, en zag Rosseter de dansvloer verlaten. Hij was niet een man die je onmiddellijk als knap zou bestempelen. Hij was zeker geen grote, stoere man die een meisje als een zak graan door de balzaal smeeft. Nee, in zijn armen zweefde je over de dansvloer. Hij had een smal, bleek gezicht met een hoog voorhoofd en grijze ogen. Hij keek uitdrukkelingsloos en nogal afstandelijk; Annabel vond het een verfrissende verandering van de puppy's die haar smeekten om een dans, en rozen stuurden met gedichtjes eraan vastgemaakt.

Rosseter had haar slechts een boeketje gestuurd: een bosje vergeet-me-nietjes. Er zat geen gedicht aan, alleen een briefje: 'Deze passen bij je ogen'. Er was iets verrukkelijk spontaans aan zijn briefje. Ze had ter plekke besloten met hem te trouwen.

Nu ontdeed hij zich van Daisy en kwam in hun richting. Een ogenblik later maakte hij een buiging voor Griselda, kuste haar hand, en zei op zijn emotionele manier dat ze er bijzonder lieflijk uitzag.

Toen hij zich tot Annabel wendde, deed hij geen moeite haar een complimentje te geven, maar drukte eenvoudig een kus op

haar vingertoppen. Er was in zijn ogen echter een blik die haar hart verwarmde. ‘Madame Maisonet?’ vroeg hij, en wees met een slanke hand naar haar jurk. ‘Een uitstekende keus, miss Essex.’

Annabel glimlachte naar hem. Ze spraken niet onder het dansen. Waarom zouden ze? Voor zover Annabel wist – en ze wist altijd precies wat mannen dachten – waren ze in volmaakte harmonie. Hun huwelijk zou niet door tranen of jaloezie worden verscheurd. Ze zouden prachtige kinderen krijgen. Hij was buitengewoon rijk en dus zou haar ontbrekende bruidsschat hem niet hinderen. Ze zouden vriendelijk tegen elkaar doen, en ze kon tegen zichzelf praten als ze behoefte had aan een gesprek tijdens het ontbijt.

Voor iemand die niet van oppervlakkig gekeuvel hield, was dat vooruitzicht volkomen bevredigend. Het enige nadeel dat ze kon bedenken was dat een gesprek met jezelf weinig verrassingen inhield. En Rosseters afscheid die avond was ook geen verrassing. ‘Miss Essex,’ zei hij, ‘zou je het aanvaardbaar vinden als ik morgenochtend met je voogd ging praten?’ Zijn hand was sneeuwwit, slank en teer toen hij haar vingers op een heel aangename manier drukte.

‘Dat zou me heel gelukkig maken, lord Rosseter,’ mompelde Annabel.

Het kostte haar moeite een glimlach te onderdrukken. Eindelijk – eindelijk! Het verlangen van haar hart was binnen handbereik. Ze had jaren naar dit moment verlangd, al vanaf het moment dat haar vader ontdekte dat ze een talent voor cijfers had en prompt de hele boekhouding van het landgoed in haar schoot legde. Vanaf haar dertiende jaar had Annabel haar dagen doorgebracht met onderhandelingen voeren met handelslieden, tranen plengen boven een grootboek dat meer minnen dan plussen vertoonde, haar vader smeken de meest kostbare dieren te verkopen en niet al hun geld over de balk te smijten...

Waarna zijn ongenoegen haar beloning was.

Maar ze had zich van haar taak gekwetend, zich er goed van bewust dat haar financiële beheer vaak de enige poging was die ze kon doen om ware armoede te voorkomen, en het enige om de

ondergang af te wenden van de stallen die haar vader zo dierbaar waren.

Haar vader had haar miss Krent genoemd. Als ze hem benaderde terwijl hij bij zijn vrienden stond, rolde hij met zijn ogen. Soms haalde hij een munt te voorschijn om hem in haar richting te gooien en tegen zijn vrienden te grappen dat ze hem korter hield dan de ergste echtgenote. En zij raapte die munt altijd op... bukte zich om hem op te rapen omdat het een munt was die ze voor de stallen kon gebruiken. Of voor de aankoop van meel, of boter, of een mooie kip voor de eettafel.

Vandaar dat ze was gaan dromen van de echtgenoot die ze op een dag zou krijgen. Ze had nooit de moeite genomen zich zijn gezicht voor te stellen: lord Rosseters gezicht was net zo aanvaardbaar als dat van elke andere rijke Engelsman. Wat ze zich had voorgesteld waren mouwen van glanzend fluweel, en dassen die zo wit als sneeuw waren en gemaakt van het fijnste linnen. Kleren die werden gekocht om hun schoonheid, niet vanwege hun duurzaamheid. Handen in zo'n onberispelijke staat dat het duidelijk was dat handarbeid niet nodig was.

Rosseters handen waren daar perfect geschikt voor.